

יום א', ט' בשבט תשס"ד (01 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

עת ללדת	ועת למות	ועת לבכות	ועת לשחוק
עת לטעת	ועת לעקור נטוע.	עת ספוד	ועת רקוד.
עת להרוג	ועת לרפוא		
עת לפרוץ	ועת לבנות.		

מאז הופעתו הבכורה של "הדף היומי לתולדותינו" לפני מעל ל- 9 שנים [כ"י], על-פי רוב נמנענו במכוון מלהזכיר את הפיגועים שהפכו להיות חלק בלתי-נפרד מהחיים שלנו, בארץ בפרט ובעולם בכלל. תולדות עם ישראל, עם הנצח, משוזרות באירועים מכל הגוונים – הכואבים פחות והכואבים יותר, המשמחים פחות והמשמחים יותר. עם זאת, אין ההיסטוריה חוזרת על עצמה, כי לא העולם הוא אותו עולם – כפי שאנחנו מגלים ב"ביקור החודשי" במאות השנים מאז חורבן בית שני – וגם העם שלנו אינו אותו עם. עם ישראל מתנסה בנסיונות כל הזמן, ואין נסיון אחד זהה לנסיון הקודם. אך במפגשים שבין העם היהודי לבין העולם המערבי והמזרחי, הנסיונות היו בעיקר במישור הפרט – או של אנשים מסויימים, או של קהילות בודדות. מימדי השואה, ככל שהיו רחבים למדי – אולי יותר מאי-פעם בהיסטוריה שלנו – בכל זאת היו במישור הפרטי, כלומר: החורבנות היו של קהילה קהילה, כל אחד במקום שלו. ללא ספק, היטלר ימ"ש רצה "להשמיד, להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן, טף ונשים" אך בסייעתא דשמיא לא הצליח לעשות כן.

קמה מדינתנו, מדינת ישראל, בתכלית [בין היתר] לשים קץ למעמד ההפקר של היהודי הבודד בקרב אומות העולם. מעכשיו יש לו בית. אך הבית הזה הוא הפך עם השנים למטרה לעויינות "זאבי העולם". מעתה, לא היהודי הבודד הוא המטרה, אלא הבית שלו. והגן על הבית, צריכים לגייס את כל הכוחות העומדים לרשותינו. לעניות דעתי, דבר זה טרם נעשה. במיוחד, בתחום החינוך – ואין אני מתכוון לחינוך הבנים בלבד, אלא חינוך העם בפרטיו ובכללו – דומני שאנו צריכים לבנות את עצמנו מהיסוד. אפשר להסכים עם אלה שהחליטו בתחילת דרכינו כמדינה שאת השאלות המדיניות הקשות יש לדחות עד למאוחר, עד למועד שאנחנו נהיה מספיק יציבים שנוכל להתמודד עם הקושיות הללו.

אבל עד אז – מה? בונים את הבית? כן. בונים את היסודות? כן. היה הגיוני יותר לשאול שאלות אלה בסדר ההפוך – קודם בונים את היסודות, אח"כ את המבנה שמעל. כך עושים בעולם הצומח, שאנו מזכירים בו בחודש זה, חודש שבט. אך האמנם...? אחרי שאנחנו זורעים, הזרע הטמון בקרקע צריך לשנות צורה. הוא נרקב, וממצב זה הוא מושיט שורשים. מהשורשים הוא ממשיך לגדול ולהתפתח. אולי גם אנחנו. אולי כן בונים בית קודם, אח"כ את היסודות...

זמן לא עמד לרשותינו ב- 120 השנים האחרונות. עם כל התהפוכות שהתחוללו בעולם, היהודים מצאו את עצמם בורחים ממקום למקום, רק למצוא מקלט אפילו לשעה קלה. אזי,

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום ראשון

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום א', ט' בשבט תשס"ד (01 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הזרע היה צריך להיכנס קודם-כל לקרקע המתאים לו. גם [כאילון] בלי שורשים. אך שורשים
אלה כן יוצאים לחבק את הקרקע והאדמה חובקת אותם. {בע"ה, נבנה על זה מחר...}

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום ראשון

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל